

Sygn. akt II CKN 1095/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 11 lipca 2000 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSN - Zdzisław Świeboda
Sędziowie:	SN - Helena Ciepla (spraw.)
	SN - Tadeusz Domińczyk

Protokolant: Anna Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2000 r.

na rozprawie sprawy z wniosku Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w T.
z udziałem A. J. – K.

o wpis hipoteki przymusowej

na skutek kasacji uczestniczki

od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 6 sierpnia 1998 r., sygn. akt II Ca [...]

p o s t a n a w i a:

oddalić kasację.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w T. w dniu 22.I.1998 r. wpisał w księdze wieczystej Kw [...], obejmującej nieruchomość stanowiącą własność A.-B. J.-K., hipotekę przymusową w kwocie 53.595 zł na rzecz Skarbu Państwa-Urzędu Skarbowego w T., na podstawie tytułów wykonawczych nr [...], [...], [...], [...] i [...].

Rozpoznając sprawę na skutek apelacji uczestniczki A. J.-K. Sąd Wojewódzki w P. nie uwzględnił jej wniosku o odroczenie rozprawy z powodu przebywania na zwolnieniu lekarskim, ponieważ z tego zwolnienia nie wynika, by musiała ona leżeć i nie mogła stawić się przed sądem. Postanowieniem z dnia 6.VIII.1998 r. apelację oddalił uznając, że przedstawione przez wierzyciela tytuły wykonawcze stanowiły podstawę wpisu hipoteki, bowiem zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 17.VI.1996 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 36, poz. 161 ze zm.) tytuły wykonawcze wydane w oparciu o decyzje urzędu skarbowego podlegają egzekucji administracyjnej, a wniesienie odwołania nie wstrzymuje ich wykonania.

Uczestniczka powołując w kasacji podstawę z art. 393¹ pkt 2 k.p.c. zarzuciła naruszenie przepisu art. 379¹ pkt 5 k.p.c. przez pozbawienie jej możliwości obrony swoich praw. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 214 k.p.c. sąd jest obowiązany odroczyć rozprawę jeżeli nieobecność strony jest wywołana znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Za taką przeszkodę orzecznictwo przyjmuje chorobę uniemożliwiającą stawienie się w sądzie. Rozpoznanie sprawy mimo takiej przeszkody powoduje nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości działania (por. orzec. SN z dnia 18.III.1981 r. I PRN 8/81, OSNCP

1981/10/201). Tymczasem z zaświadczenia lekarskiego przedłożonego przez skarżącą przed rozprawą w Sądzie Wojewódzkim nie wynika, by choroba uniemożliwiała jej stawienie się w sądzie. Zatem słusznie Sąd ten przyjął, iż nie zachodziła konieczność odroczenia rozprawy. W konsekwencji rozpoznanie sprawy i oddalenie apelacji w nieobecności skarżącej nie pozbawiło jej możliwości obrony swoich praw. Tak więc chybiony jest podniesiony w kasacji zarzut nieważności postępowania z przyczyny określonej w art. 379 pkt 5 k.p.c.

Z tych względów kasację, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw, oddalono (art. 393¹² k.p.c.).

aw

db